

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

04 iunie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Nicolae Gordilă,

Judecătorii - Elena Covalenco, Ion Guzun,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Sergiu Ciobanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2014 în cauza penală în privința lui

Loghin Vitalie Vasile, născut la 11 septembrie 1982, originar și domiciliat în or.Cahul, str.Vișinilor 55.

Termenul examinării cauzei:

1. 06.06.2012 - 20.09.2013 - prima instanță;

2. 21.10.2013 - 21.01.2014 - instanța de apel;

3. 25.03.2014 - 04.06.2014 - instanța de recurs.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 20 septembrie 2013, Loghin Vitalie a fost achitat în baza art.217 alin.(3) lit.b) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală Loghin Vitalie a fost învinuit de faptul că, la 06 mai 2011, aproximativ la orele 09.20, avînd scopul circulației ilegale a substanțelor psihotrope, fiind în înțelegere prealabilă și în comun acord cu Mamalîga Iulia, aflîndu-se în or.Vatra, mun.Chișinău, i-a transmis acesteia un tub din sticlă, în care se afla conform raportului de constatare tehnico-științifică nr.257 din 11 mai 2011, substanță străvezie, ce constituie metamfetamin (pervitin), substanță psihotropă, preparată artizanal din efedrină, pseudoefedrină în volum de 6 ml, care urma să fie transmisă deținutului Mamalîga Sergiu în Penitenciarul nr.9, com.Pruncul, și care în urma percheziției a fost depistată și ridicată de la Mamalîga Iulia.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care V.Loghin să fie condamnat în baza art.217 alin.(3) lit.b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 3 ani, invocînd că instanța incorect a apreciat critic declarațiile martorului I.Mamalîga, deoarece ultima a fost condamnată pe cazul dat, iar declarațiile martorului nu au fost apreciate din punct de vedere al veridicității; sentința de achitare este bazată doar pe declarațiile inculpatului, care încearcă să se eschiveze de la răspunderea penală, și nu au fost luate în considerație probele acumulate la urmărirea penală și nici faptul că inculpatul a fost anterior condamnat pentru o infracțiune analogică.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță obiectiv și sub toate aspectele, prin

prisma art.101 Cod de procedură penală, a examinat și apreciat probele administrate în cauză și corect a considerat că învinuirea înaintată inculpatului nu și-a găsit confirmare în totalitate și este bazată pe presupuneri, care nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, nefiind administrate careva probe incontestabile care ar dovedi vinovăției lui V.Loghin în săvârșirea infracțiunii imputate.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, procurorul a pus la baza învinuirii doar declarațiile martorului I.Mamalîga, care nu sînt corespunzătoare adevărului, fiind date cu scopul de a atenua pedeapsa aplicată ei pentru comiterea infracțiunii de trafic de droguri, și pentru a se răzbuna pe inculpat, pe motiv că acesta a încetat relația de concubinaj cu ea. Mai mult că, lămuririle acesteia sînt declarative și nu se confirmă prin alte probe pertinente și concludente.

Totodată, instanța de apel a indicat că, nici procesul-verbal de percheziție din 06.05.2011, conform căruia la I.Mamalîga a fost depistată și ridicată o sticlă cu o substanță de culoare străvezie, cu miros specific de substanță narcotică și nici raportul de constatare tehnico-științifică nr.257 din 11.05.2011, conform căruia substanța depistată la I.Mamalîga constituie metanfetamin (pervitin), substanță psihotropă în cantitate de 6 ml, nu pot servi ca probe ce ar demonstra vinovăția inculpatului, deoarece sticlă cu substanță psihotropă a fost depistată la I.Mamalîga, dar nu la inculpat.

La fel, instanța a conchis că, concluziile primei instanțe privind lipsa probelor certe ce ar demonstra intenția inculpatului de a păstra și expedia substanțe psihotrope nu au fost prezentate de acuzatorul de stat în cadrul cercetării judecătorești, iar probele prezentate nu demonstrează vina inculpatului în cele imputate și întră în contradicție cu dispozițiile art.8 alin.(2), (3) Cod de procedură penală, care prevăd că, nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa, precum și vinovăția persoanei nu poate fi demonstrată doar pe presupuneri.

De asemenea, instanța a menționat că sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate în instanță, iar sentința nu poate fi bazată pe presupuneri.

Astfel, instanța de apel a conchis că inculpatul corect a fost achitat în baza art.217 alin.(3) lit.b) Cod penal, pe motiv că în acțiunile acestuia nu s-a constatat existența faptei infracționale.

5. În recursul ordinar declarat de către procuror, invocîndu-se temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, se solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, pe motiv că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, considerînd că instanțele de judecată nu au apreciat obiectiv probele aduse de acuzare, acordînd prioritare declarațiilor inculpatului; instanțele incorect au apreciat critic declarațiile martorului I.Mamalîga și nu a fost luat în considerație faptul că ea a fost condamnată pentru că a încercat să transmită substanța psihotropă în penitenciar altei persoane; instanțele neîntemeiat au ignorat probele aduse de acuzare în confirmarea vinovăției inculpatului.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(1) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că

hotărîrea instanței de apel conține o eroare de drept atunci cînd instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar servi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

După cum rezultă din conținutul recursului, autorul acestuia nu este de acord cu achitarea lui V.Loghin învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(3) lit.b) Cod penal, considerînd că a fost demonstrată vinovăția acestuia în păstrarea și expedierea ilegală a substanțelor psihotripice în proporții mari, fără scop de înstrăinare, săvîrșită de două persoane.

La acest capitol, Colegiul penal constată că prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecînd cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate nu a fost dovedită.

Instanța de apel, respectînd prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, deoarece învinuirea înaintată de acuzatorul de stat nu și-a găsit confirmare în ședința de judecată.

Colegiul constată că, instanțele corect au conchis că acuzarea nu a prezentat probe incontestabile care ar confirma învinuirea imputată inculpatului, iar declarațiile martorului I.Mamalîga, care a relatat că sticlă cu substanță psihotropă i-a dat-o V.Loghin, nu pot fi puse la baza condamnării inculpatului, deoarece nu se confirmă prin careva probe pertinente și concludente, iar inculpatul neagă acest fapt, indicînd că la 06.05.2011 se afla în or.Cahul, nu a fost în or.Vatra și nu a transmis tubul de sticlă lui I.Mamalîga, că din 2010 cînd au întrerupt relațiile de concubinaj, ei nu s-au mai văzut. Aceste declarații ale inculpatului nu au fost dezbătute de partea acuzării.

La fel, întemeiat instanța a menționat că nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare nici procesul-verbal de percheziție din 06.05.2011 în urma căruia la I.Mamalîga a fost depistată și ridicată sticlă cu o substanță străvezie și nici raportul de constatare tehnico-științifică nr.257 din 11.05.2011, potrivit căruia substanța depistată constituie metanfetamin (pervitin), substanță psihotropă în cantitate de 6 ml, deoarece această substanță a fost depistată și ridicată de I.Mamalîga, și nu au fost prezentate probe certe, ce ar confirma faptul că aceasta a fost transmisă ultimei de către inculpat.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal consideră că instanțele de fond s-au expus corect asupra probelor menționate, elucidînd faptele importante pentru soluționarea justă a cauzei date, ca urmare fiind întemeiată soluția primei instanțe, menținută de instanța de apel, privind achitarea inculpatului, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În acest context, Colegiul reține că, sentința de condamnare a unei persoane se adoptă în condiția în care vina inculpatului a fost demonstrată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, și nu poate fi bazată doar pe presupuneri.

Astfel, Colegiul constată că prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat de procuror, dat fiind faptul că acestea pot fi aplicate numai în cazul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, pe cînd instanța de apel, respectînd prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, a examinat cauza penală fără careva abateri de la normele materiale și procedurale, corect apreciind circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, argumentîndu-și hotărîrea, care

cuprinde motivele ce au stat la baza soluției adoptate, concluzie ce este susținută și de instanța de recurs.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, decide inadmisibilitatea recursului, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Ciobanu Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui Loghin Vitalie, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Ion Guzun